

Svatava Neumannová:

PÍSNĚ NADĚJE

Verše z let 1965 až 1995.

30. květen 1990

Jak na obloze od věků
jsou milióny hvězd,
tak na zemi je kolem nás
tisíce prašných cest.

Všechny jsou plny tajemství
a ve svou náruč zvou
jako ty hvězdy na nebi,
když nocí svítí tmou.

Kolem cest jara vlahý dech
a něžných květů vůně
a večer hvězdy prozáří
hlubinu lesní tůně.

Tvé kroky náhle váhají
a v srdci písně znějí,
koruny stromů ve vánku
se jenom tiše chvějí.

Tu cítíš krásu stvoření
a jeho skryté taje
a zdá se ti, že Hospodin
otevřel brány ráje.

Chtěl bys v svém srdci zachytit
nezměrné proudy blaha,
závojem snů tě opřádá
ta nádherná noc vlahá.

Vychází hvězda naděje
a duše letí vzhůru,
do tiché noci zaznívá
zpěv andělského kůru.

Je celé Boží stvoření
jak kniha otevřená,
na jejích stránkách promlouvá
Poselství Hospodina.

Ach, Pane,
z klína věčnosti
tryská života pramen,
před Jménem Tvým se skláníme,
bud' vůle Tvoje – *a m e n* .

Tam v dálku, k výši jasných nebes

Tam v dálku, k výši jasných nebes
má lidská touha zalétá,
když otvírám v pokoře srdce
Poselství Syna Člověka.

A každé slovo jako kvítek
v nitru se tiše rozvíjí
a v jeho nedostižné kráse
bolesti světa pomíjí.

Zůstává jenom vůle Boží,
jež přivádí tě k Světlu blíž
a slib, který ti připomíná,
žes přísahal na svatý Kříž.

Všechno promlouvá řečí lásky,
jež harmonii neruší,
nic z pomíjivé slávy světa
už tvoje srdce nevzruší.

Jen píseň nebeského míru
zaznívá tiše do spánku
a v rozednění probouzí tě
záře planoucích červánků.

Kol tebe jezera a řeky,
a čistý tón znějících jezů
a s vůní pokosené trávy
mísí se sladká vůně bezu.

Slyšíš jen tepot svého srdce
v té chvíli plné zázraků,
když tvoje duše, plna štěstí,
dotkne se lemu oblaků.

A pochopíš, kol matky země
bytostní tkají věnec krás,
všem trpícím svou vlídnou dlaní
stírají něžně slzy z řas.

Ach, Pane, kterak poděkovat
za milost bytí, lásky cit,
za tryskající pramen síly,
jenž zná číš srdce naplnit.

Ó, lidská touho nekonečná,
kde začátek tvůj, kde tvůj cíl,
na oroseném květu růže
se prsten víry zatřpytil.

A svítí, svítí do daleka
a duše zpívá píseň chval.
Zástavu lásky Boha Otce
pozvedá Kníže Parsifal.

Díkůvzdání ke dni svaté Holubice

Dnes do kolébky hmotné země
dar Světla sype Boží dlaň
a květy jara okrášlily
přírody otevřený chrám.

Z nesmírných dalek hvězdných plání
Světlo života jasně plane
a ve věrnosti skláníme se
před čistým leskem Lásky Páně.

A zvony znějí, svíce hoří,
je rozlomena pečeť zloby,
ve stopách Syna jdeme tiše
k zářícím branám nové doby.

Nejčistší z čistých ve svých rukou
pozvedá věčnou miskou Grálu,
z pravůle Otce do stvoření
proud žití vylévá Král králů.

Je ticho kolem, jenom láska
je lidským srdcím náhle blíž
a v Pravdě obou Synů Božích
do dalek září svatý Kříž.

A víra jako zlatý prsten
nás spojila v zářící kruh,
Poselstvím pravěčného Syna
je znovuzrozen lidský duch.

Průsvitný závoj soucítění
k duši se měkce přivine
a živý pramen požehnání
na lidském srdci spočine.

Ach, lidé, z vůle Boha Otce
je duším nebe otevřeno.

Otče náš, Jenž jsi na nebesích,
buď pochváleno Tvoje Jméno.

Čas sklizně

Klasy již dozrály,
vlní se žírný lán,
v živoucím paprsku
k zemi se blíží Pán.

Klasy se dolů sklání,
zrnka se na zem sypou
a každé v srdci nese
touhu i naděj skrytou.

Tu Pán pozvedl dlaně,
hlas Jeho tiše zněl:
„Nuž, pojd' do sýpky Páně,
kdo mě jsi nezapřel.“

A zrnka v rychlém sledu
kol točí se a víří,
se všemi skutky svými
ke trůnu Pána míří.

Hle, to má uzlík zlata
a chce ho Pánu dáti,
však světlá spravedlnost
ho smutně zpátky vrátí.

Zrnko další má knihy,
v nichž četlo si až milo,
však pýchou svého mozku
nedobré předlo dílo.

Peníze, šperky, šaty
a tíha pokladnic –
a hle – ve světle Pravdy
se všechno mění v nic.

A zrnka pobíhají
z té na onu zas stranu –
a z nedohledných dálek
slyšíme zvonit hranu.

Tu z houští toho zmatku
zvedlo se zrnko malé,
Pán vlídně usmívá se
a zrníčko zve dále.

A ono v pokoře své
se k zemi tiše sklání,
Pán s jemným útlocitem
bere je do svých dlaní.

A druhé, třetí, čtvrté:
„Ach, Pane, jsme tak chudí,“
– dlaň Boží zrnka zvedá
a vine ke své hrudi.

Zrnka se štěstím chvějí
jak rozvodněná řeka,
proud třpyticích se slzí
na Boží srdce stéká.

A v této vzácné chvíli
ozval se Pánův hlas:
„To jsou má zrnka věrná,
můj požehnaný klas.

A jako tato zrnka
mou vůli znala ctít,
tak budou v Království mém
na věky šťastně žít!“

Hlas dozněl – soumrak padá
na posečený lán,
v zářícím proudu Světla
odchází věčný Pán.

Vzduch tiše zachvívá se,
kolem se klade stín,
zem s klasy nezralými
řítí se do hlubin.

Je dokonáno dílo,
žně skončeny jsou již,
temnou obrubu noci

ozářil svatý Kříž.

O lásce

Láska je nejdražší drahokam světa,
láska je živoucí zahrada Boží,
láska je světlo budoucích časů
planoucí přes hory a hloubky moří.

Láska nás pozvedá k nebeské výši,
k nádherné záři přejasných hvězd,
láska je od věků nejvyšší zákon,
jež řídí kroky všech lidských cest.

Bez lásky člověk nemůže žít,
byl by jak uschlý, neživý květ,
jen v lásce srdce k srdci se sklání,
jen láska dokáže obrodit svět.

Láska nás vede cestami země
po stopách dobra ke Světlu Páně,
láska je čistota, víra a krása,
rosa života z Otcovy dlaně.

Láska je píseň lidského srdce,
přesvatý odkaz Božího Syna,
láska je pramen ze zahrad Světla,
jež z kříže světa bolesti snímá.

Láska je od věků duši člověka,
čím tělu jeho je pozemský vzduch,
klekněme v díku do prachu země,
sepněme dlaně – láska – je Bůh !!!

Když láska je tvým průvodcem

Když láska je tvým průvodcem,
srdce pro druhého žije,
pak je život čistý akord
věčné melodie.

Když naděje ve tvé duši
k nebesům se vzpíná,
najdeš živý pramen Slova
Krále Abd-ru-shina.

Když tvá víra jako slunce
v dálku světa plane,
třpytná krůpěj blaženosti
do srdce ti skane.

Kdo pochopí vůli Páně,
štěstí světa zmnoží,
potom v nejčistší radosti
ctí zákony Boží.

Láska, naděje a víra,
k ráji zlatá páska.
Tři nejdražší skvosty ducha.
Největší z nich – láska.

Království Boží

Je v světě mnoho bolesti, však také krásy, štěstí,
a ty, poutník dalekých cest, svůj osud musíš nésti.

A pokorně a s odvahou dál musíš k cíli jít
a ve smutku i radosti svou strunu nechat znít.

Jsou cesty lidí plné stop, jež v nedohledno běží,
však pravá krása života nad světem hmoty leží.

Až zemi stínů překleneš duhovým mostem víry,
z pramene Světla načerpáš dar svaté Boží síly.

Až tichá píseň smíření od pólu k pólu zazní,
až budem prosti bolesti a všechněch světa strázní.

Pak pochopíme, v činech svých tvoříme osud světa,
jen v jasu věčné všelásky růže radosti vzkvétá.

Kdo nedbá klamných pozlátek a sémě dobra množí,
tomu se tiše otevře čisté Království Boží.

Kdyby

Kdyby se všichni lidé měli rádi tak,
jak mají rádi svoje nejbližší,
hned ustaly by všechny nepokoje
a vichr válek by se utišil.

A kdyby všichni k jednomu zasedli stolu,
o chléb se rozdělili měrou spravedlivou
a rozsvítili v srdci pokorném
Ježíše Krista Lásku jasnozřivou.

A kdyby v řekách omyli svá těla
a duši svoji vedli k Bohu blíže
a nedali se poutat okovy,
jimiž je svírá hmotné země tíže.

A kdyby našli stezku zavátou,
jež vede duši ku nebeské říši,
a stali se zas dětmi Božími
a byli čistí, pokorní a tiší.

Pak navždy zavládl by v světě mír,
zem dědičnou by požehnal Král králů
a k srdcím proudilo by Světlo života
z věčného zřídla přesvatého Grálu.

Zpěv naděje

Neumlčujme to, co v srdci žije,
bud' me si provždy bratry a sestrami,
pamatujme – jen v jednotě je síla
a od věčnosti jeden Bůh nad námi.

Ač cesty naše někdy se rozdělí,
přec máme všichni jen jediný cíl,
nač kaziti si zbytečnými spory
kratičký úsek svých pozemských chvil.

Ne já – ne ty – však všichni dohromady
tvoříme jádro duchovního plodu,
pod sluncem věků zraje příští čas,
jež bude světlem budoucího rodu.

Všem matkou je nám tato hmotná země,
jež odedávna rodí chléb a víno,
všichni čerpáme z pokladnice Světla
a modlíme se – bud' nám odpuštěno.

Povinnost máme dbáti věčné vůle
a jíti cestou Božích přikázání,
nemáme bezohledně jíti vpřed,
abychom splnili svá vlastní přání.

Bud' me jak čistá voda studánek,
jak vlídná krása kvetoucího stromu,
pak navrátí se víra praotců
v nejvyšší slávě do lidského domu.

Zahod' me svírající okovy,
z pramene Světla tryská živý pramen,
ve jménu víry – pokory – a lásky –
bud' velebeno Jméno Boží – *a m e n* .

Význam pohádek

Když léta zralosti uzavřou dětský svět,
významu pohádek přestanem rozumět,
krása jak obláček v nedohlednu mizí
a prosté věci jsou nám náhle cizí.

Už růže stolistá na srdci nerozkvétá,
víc láká pozlátko a klam hmotného světa,
kroky už nevedou na skryté cesty ticha,
kde není domovem nevěrnost a pýcha.

Pohádky, pohádky, mladosti zahrada,
proč vaše království v prázdno se propadá,
proč v tichu večera už nezazní váš hlas,
jenž klíčem závratí otvíral brány krás.

Nadarmo hledáme stříbrnou studánku,
ničím nám nádhery planoucích červánků,
víly a rusalky už duši nehledí,
nezříme sudičky
ni zlaté kapradí.

Nepřejdem v úžasu sedm řek, sedm hor,
není nám přítelem každický živý tvor,
vítr už nenese poselství zdaleka,
usnulo v pýše své to srdce člověka.

Až v číši života zříš krůpěj poslední,
zas struny pohádek tiše se rozezní
a řekneš – Otče náš, Jenž sídlíš nad námi,
už váhy osudu k zemi se naklání.

Kéž znovu naleznem zázračný oříšek,
chrám srdce rozsvítí maličký Ježíšek,
kéž duši rozjasní živoucí prameny,
dávny svět pohádek všech dětí na zemi.

Jen srdcem dítěte hlubiny krásy zříš,
jen v čisté pokoře hlas Pravdy uslyšíš,
i v čase jeseně pozdní květ vykvete,
když v duši zachováš důvěru dítěte.

Cesta Pravdy

Poznat a pochopit má člověk cestu,
po které určeno je jemu jít,
v hlubinách země svaté Slovo Syna
má jeho duši v pravdě rozezenít.

Nic neznamená nalézt cestu Pravdy
a po té cestě neznat věrně jít,
musíme umět zúrodnit dar ducha
a zrnka krásy do brázd země sít.

Poselství Syna z prazdroje života
ke Světlu Páně klene zlatý most,
kdo pije ze studánky moudrosti,
prožívá v srdci pravou pobožnost.

Věř, vše je od věčnosti posvěceno,
co čistě po vysokém cíli touží.
Kdo skutky svými dobro znásobuje,
ten Bohu Otci nejvěrněji slouží.

Když promlouvá k nám hlas Božího Syna,
duše se Světlu Pravdy otevírá,
Slovo je něžná, láskyplná dlaň,
jež slzy smutku z tváře světa stírá.

Kdo nese v srdci pečeť věrnosti
a víru otců ve své duši chrání,
ten nachází prameny naděje
ukryté v hloubce širých hvězdných plání.

Slovo je nejvzácnější drahokam,
jež vede duši do Božího domu,
Slovo odnímá tíhu lidských pout,
bys znovu našel cestu ku Betlému.

Ach, Pane, z věčných dálek vesmíru
k nám zaznívá Tvůj varující hlas,
my před trůnem Tvým tiše poklekáme
a prosíme Tě – neopouštěj nás.

Požehnej, Pane, tuto hodinu,
v níž Láska Tvá nám pohár Světla dává,
za přesvatý dar Tvého Poselství
buď Tobě, Pane, nehynoucí sláva.

Čistá Lilie

Nelze mi najít slova takového,
jež vystihlo by, Paní, Vaši krásu,
pravěčná jiskra z vůle Hospodina
vznesla Vás tiše nad hlubiny času.

Z členky ctností Prákrálovny nebes
je ve Vás, Paní, ukryt vzácný květ,
ten rozvinul se v čistou Lilii,
jež obrodit má v soudu hmotný svět.

Jste žena, Paní, ženám této země
nesete zvěstování pravých Božích cest,
čistota Vaše ve tmách beznaděje
pozvedá duši k jasné záři hvězd.

Věrně jste provázela Syna Člověka,
čerpající z pravěčných pokladů,
a Vaše duše – bělejší než sníh –
v modlitbě vzlétá v Boží zahradu.

Před Vámi, Paní, v úctě poklekáme
a s Vámi modlíme se k Hospodinu:
„Přijď království Tvé svaté – vůle Tvá
kéž v pramen Světla změni zemi stínů.“

Modlitba naše vzlétá ke hvězdám,
jež tiše třpytí se z nebeské pláně,
a k srdci stéká pramen čistoty
z živého zdroje věčné Lásky Páně.

Až věrnost oslaví své vzkříšení
a láska v lidských srdcích ožije,
pak ženám země vzkvete nový věk
v přejasně kráse Čisté Lilie.

Hlas

Když zavolá nás tichý Pánův hlas,
my beze slova dál musíme jíti,
neb v Jeho rukou všeho počátek,
však také konec lidského je žití.

Zde ve hmotnosti zrajem pomalu
jak zrno v žírném, požehnaném lánu,
v modlitbě k nebesům se zdviháme,
vzdávající dík pravěčnému Pánu.

A na vinici víno uzrává
a dělník Boží chutě má se k dílu,
z poháru Světla pijem od věků
svou naději, svou víru i svou sílu.

Ach, nelze promarniti hodiny,
jež z vůle Boží jsou nám povoleny,
tak jako nelze teplo domova
proměnit za bohatství v cizí zemi.

Kde zrozeni jsme, tam se modleme,
tam naslouchejme hlasům tiché noci,
tam nitky dobra napjaty jsou k nám,
by v chvílích smutku byly ku pomoci.

Kam určil Pán, tam zasel sémě svoje,
jen On zná začátek i konec cest,
ty v důvěře v Jeho pravěčnou sílu
se dej jak dítě v poslušnosti vést.

Kdo našel pramen skrytý ve své duši,
ten Boha ctí a důvěřuje v Něho,
ten rosou lásky zkrápí
a věrně chrání všechny tvory Jeho.

Ten cestu zná, jež bezpečně ho vede
do krajin Světla, kde Boží Láska žije,
v studánce Pravdy srdce omývá,
jsa živým tónem věčné melodie.

Když zavolá nás tichý Pánův hlas,
my vědět máme – naplnil se čas.
Duše jde vzhůru – tělo v země klín.
Ach, veleben buď věčný Hospodin.

Hledejte a naleznete!

Hledejte a naleznete,
více není třeba říci,
v síle slov Ježíše Krista
probouzí se duše spící.

Kdo jde v pýše zemí otců,
nepochopí její krásu,
nepozná tajemství bytí
skryté ve věčnosti času.

Kdo však umí naslouchati,
pozná slov velikou cenu,
potom vzdá celým svým srdcem
vřelý dík Božímu Jménu.

Bez víry nenajdeš cestu,
bez lásky dar žití hyne,
bez pokory tvého nitra
duši požehnání mine.

Bez vlastního přičinění
nikdo nepodá ti chleba,
bez svatého Slova Páně
nenajdeš, co srdci třeba.

Žijme jen dle vůle Boží,
hledejme poklady skryté,
nesme Otcí svoji lásku
prostě, čistě, jako dítě.

Sledujme, co řečeno nám,
pravda v tichu nitra žije,
jen duše toužící k Světlu
závoj krásy poodkryje.

Jenom v čistotě svých citů
brány ráje otevřete,
potom naplní se slova
hledejte – a naleznete.

Dar života

Život je nejvzácnější Boží Dar,
cennější, nežli všechno zlato světa,
duch člověka, jenž hledá Světlo Pravdy,
na prsou země jako růže vzkvétá.

Jsme vybaveni svědomím a citem,
na cestách žitím bychom nezbloudili
a podle neochvějných zákonů
na této zemi v Boží vůli žili.

My modlíme se, zbav nás, Pane, zlého,
buď vůle Tvoje naší věčnou tužbou,
však učiňme též svoje konání
jedinou, díkůplnou Bohoslužbou.

Vždyť jako v nebi, tak i na zemi,
to nejsou jenom pronesená slova,
v nich obsažen je smysl života,
by z trosek smutku vstala říše nová.

My všichni zrozeni jsme do stvoření,
abychom zráli jako v poli klas,
království míru v srdci budovali
a k dobru využili žití čas.

Milujme bližní své a všechny tvory,
jež zde na zemi žijí mezi námi,
milujme stromy, květiny a řeky,
pak pomoc Boží bude provždy s námi.

Jsme děti lásky, děti budoucnosti,
plujeme k svému cíli mořem času,
učme se slyšeti svůj vnitřní hlas,
rozsviťmě v duši naději a krásu.

Když jdeme cestou, která vede vzhůru,
nepomyslíme přitom na hlubiny,
však jako po dni následuje noc,
musíme jednou zaplatit své viny.

My nehledejme pomíjivou slávu,
děkujme Bohu, že nám život dal,
jen ten otevře brány osvětlení,
kdo stopy lásky v světě zanechal.

Pamatujme, život je Boží Dar,
v uzlíčku dní neseme svoji víru,
v prameni Světla duši omýváme,
z věčného zdroje čerpáme svou sílu.

Až k prahu srdce tiše poklekneme
a čistá láska zdivo pýchy zboří,
pak píseň díků zazní k nebesům
v přejasně záři věčné Pravdy Boží.

Cesta Světla

Daleká cesta ke Světlu Pravdy,
daleká, ale nesmírně krásná,
nejvyšší zákon na nebi víry
září do nížin jak hvězda jasná.

Jdeš, stále jdeš k prameni žití,
v duši ti znějí nádherné tóny,
jako by někdo v tvém srdci lidském
rozezněl jemně vesmírné zvony.

Vábí tě, vábí výšiny nebes,
v touze chceš nahlédnout v nadhvězdnou říš,
přijímáš v pokoře pravěčnou sílu,
jež živě proudí skrz svatý Kříž.

Bolest i radost vedou tě tiše
k přejasné Lásce Božího Syna,
v hlubině srdce skláníš se v úctě
před Slovem Knížete Abd-ru-shina.

Zajat pradávným všelidským snem
pochopiš náhle nejkrasší cíl,
šťasten, kdo našel cestu milosti,
kdo vůli Boží nadevše ctil.

Daleká cesta ke Světlu Pravdy,
ke zdroji štěstí, naděje, síly,
nezemdlí ten, kdo ve své duši
uchoval ryzí čistotu víry.

Otče náš, Jenž jsi na nebesích,
ve všem živoucím zříme Tvou slávu,
věčné jsou nezištné skutky lásky,
věčná je síla svatého Grálu.

Jak málo těch, kdo v srdci nesou Boha

Jak málo těch, kdo v srdci nesou Boha,
kdo zamyslí se na rozhraní cest,
jen málokomu v duši rozechvělé
zasvítí někdy věčné světlo hvězd.

Jdem jako slepci – jdeme jako hluší,
znavené ruce nedostihnou sen,
kdo chtěl by ještě milovat a věřit,
v hlubině lesů stanout okouzlen?

Země má – záříš květem čisté krásy,
u tebe nejvíc cítím Boží dlaň,
modlím se tiše za všechny tvé děti,
od všeho zlého chraň nás – Pane – chraň.

Děťátko lásky se tu narodilo,
však lidskou pýchu zraňuje ten hlas,
kříž těžký je – z ran tečou proudy krve
a pocel větru stírá slzy z řas.

Má země dál si o věčnosti zpívá,
vítr si zvoní o stříbrnou mříž,
však člověk dávno ztratil svoje křídla,
propasti smutku den ze dne je blíž.

Ježíši sladký – Otec dal Ti život,
do srdce vdechl nehynoucí něhu,
nenech nás padnout, až se ve smrti
skloníme tiše u druhého břehu.

Dej – Pane – zbloudilému světu mír,
jen čistá láska žal a bolest snímá.
Nám nadevšechno Boží Slovo jest
a dražší zlata – odkaz Tvého Syna.

Kde jenom – Bože – najít cestu tam

Kde jenom – Bože – najít cestu tam,
kde hvězdných světů hoří jasný plamen,
okovy hmoty znějí zvukem hran,
vyřčené slovo raní víc než kámen.

Přečasto plány rozpadnou se v prach
pod tíhou našich chaotických skutků
a na dně suti zbývá jenom pláč,
zděšený údiv vzdáleného smutku.

A hvězdy mlčí, včera jako dnes
vychází tiše na svou věčnou pouť,
bušíme marně u zavřených dveří,
na každém srdci nelze spočinout.

Dnes jako zítra – člověk by tak rád
objevil v lásce dokonalost tvaru,
však touha často padne do prachu,
když místo krásy nese pečeť zmaru.

Náš život letí jako vlny moře,
přilivem času bledne jeho záře,
pod každým smutkem vždycky potají
laskavá ruka pohladí ti tváře.

A stále jdem – jdem plni snů i stesku,
pouť nekonečná nezná často cíl,
však Stvořitel nám navždy do osudu
daroval závrat' nenávratných chvil.

Každý den nese v dlani perly jasu,
na nitky stříbra navléká tvůj stín,
má rodná země teskným pláštěm studu
věčnému jaru otvírá svůj klín.

Jen člověk stále nezná cenu žití,
ač rozpadá se jeho krutá maska,
přibita na kříž bolesti a ran
přetiše pláče potupená láska.

Láska

Vždyť co je láska než-li krásný dar,
jenž projasňuje srdce dětí země,
studánka, plná vody života,
v hlubinách světa nejvzácnější sémě.

Láska je věčné Boží Poselství,
nebeská rosa z výšin Prasvětla,
nádherná růže, která v lidských snech
do nejkrasšího květu rozkvetla.

Láska je pramen, který nevysychá,
paprsky slunce, které měkce hřejí,
láska je píseň, která od věků
dětem stvoření zpívá o naději.

Ach, Pane, jak jen poděkovat mám,
že Tvoje Láska přebývá tu s námi,
že vede k Pravdě děti této země
a světlem víry hojí naše rány.

Je lásky světu tolik, tolik třeba,
ona je mírou čisté lidské síly,
je kapkou rosy v ranním svítání,
je vzácnou perlou v růženci tvé víry.

Buď láska světlem tvého života,
buď cestou, která k poznání tě vede,
kdo v lásce k bližnímu se naklání,
ten v temnu světa našel modro nebe.

Na stole světa nacházíš svůj chléb,
však čistou láskou dozrává tvůj duch,
láska je věčná kniha stvoření,
jíž v Slově Syna otevírá Bůh.

Modlím se tiše – Otče na nebesích,
žezlo Tvé vůle pozvedá Král králů,
Kříž Pravdy svítí v lidskou budoucnost
v zářícím jasu přesvatého Grálu.

Úvaha

Kdo skutky svými k Světlu touží,
ten rovnováhu neporuší,
ten ví, že Slovo Abd-ru-shina
je pramen síly lidských duší.

Ničím jsou pronesená slova,
jež daleko však mají k činu,
bez skutků lásky nepochopíš
Poselství věčných Božích Synů.

Láska buď tvým nejvyšším cílem,
v ní všechna moudrost odvěká
je symbolem Ježíše Krista
a štítem Syna Člověka.

Kdo rozumem kouskuje víru,
ten o podstatě nemá zdání,
jen čisté srdce pootevře
nám bránu Božích přikázání.

Hlas naděje promlouvá v duši,
když modlíme se – Otče náš,
když pochopíme: dobré zrno
dává jen silný, zralý klas.

Co má se stát, to ať se stane,
nezastavíme řeky proud,
vlna za vlnou přibližuje
k břehům hmotnosti těžký soud.

Neceňme rozum nad svou duši,
stal by se nám jen přítěží.
Hledejme jen Království Boží.
Pak cit a Láska zvítězí.

Láska Páně

A kdybys prošel třeba celý svět
a nashromáždil si poklady zlaté,
věř, ničím nemohou ti pomoci,
když dbát nebudeš Boží vůle svaté.

A kdybys vlastnil třeba žezlo krále
a vládl mnoha lidem na zemi,
přec marně budeš hledat útěchy,
když porušíš pravěčné zákony.

Když ve tvém nitru zhasne světlo lásky,
tma ješitnosti zdusí plamen víry,
uvízneš v síti vlastní malosti
daleko od pramene Boží síly.

Když zavřeš brány srdce klíčem pýchy
a setba tvoje vydá hořké plody,
když pokora a lidské soucítění
tvou duši čistým citem neozdobí.

Pak věz, že cesta klamných svodů světa
tě krok za krokem do propasti vede,
bys utonul v hlubině marnivosti
daleko od záře hvězdného nebe.

A proto, osvobod' svou duši z okovů,
by volně vzlétla v nadpozemský jas,
teprve potom v tiché blaženosti
vejdeš v krajiny nevídaných krás.

Teprve pak pochopíš milost Boží,
slzy radosti skanou ve tvé dlaně,
nalezneš prazdroj všeho života
v přejasném Světle věčné Lásky Páně.

Milost poznání

Koho z nás jenom jedenkrát v životě
dotkne se věčný zvuk Božího hlasu
a prozáří ho milost poznání
jak slunce zrnka zrajícího klasu.

Kdo napije se ze studánky Světla
a k bližním v lásce srdce přikloní,
komu v duši zaplane Světlo víry
jak rosa na rozkvetlé jabloni.

Komu naděje v nitru otevřeném
rozjasní marnosti ponurý stín,
v posvátné úctě vezme do svých dlaní
Slovo, jež přinesl nám Abd-ru-shin.

Kdo přejde řeku vlastních pochybení,
odhodí pýchy těžké okovy,
a jeho duši Boží příkázání
na věky věkův čistě osloví.

Koho na rozcestí pozemských cest
Kristova Láska něžně pohladí –
a ocitne se jedním okamžikem
v nezemském jasu rajske zahrady.

Kdo radostně, prost lidské ješitnosti,
vnímá živé Poselství věčných krás,
slovy i skutky věncí slávu Páně,
když v pokoře se modlí – Otče náš.

Ten vděčně uchopí pomocnou dlaň,
jež podala mu živé vody pramen,
skloní se před zákony Hospodina
a řekne tiše – díky – Pane.

A m e n .

Když

Když člověk v srdci Boha velebí,
brány radosti otevřítí může
a v duši rozkveté mu poznání
jak pod polibky slunce kalich růže.

Tmou noci svítí hvězdné křišťály,
poutníci dávní na rozcestí světa,
ze zlatých nitek světlých poselství
si člověk tiše věnec lásky splétá.

Dny jako vlny v řece života
do dálek nesou radosti a smutky
a do koberce lidských osudů
vplétají věrně všechny naše skutky.

A jako z jara ze zahrad i polí
vzkříšený život sladkou vůni dýše,
tak v otevřenou duši člověka
zní tiché hlasy z nadoblačné říše.

A otvírají lidem na zemi
zázračný poklad věčných zaslíbení,
ze dna úzkosti neprostupné tmy
vstříc zazáří ti jasné světlo denní.

A celou duší jako rosu květ
radostně vpíjíš hlas Božího Syna,
a prosíš – Pane – staň se vůle Tvá,
buď světlem naším Slovo Abd-ru-shina.

Když člověk v srdci Boha velebí
a k Jeho chvále zpívá píseň chval,
je otevřen mu pramen života
skrz neproměnný, věčný svatý Grál.

Napomenutí

Voláme ve své úzkosti,
aby nám bylo odpuštěno.
Však ctíme všemi skutky svými
nejvznešenější Boží Jméno?

Jsme zrozeni do hmoty země,
obdařeni svobodnou vůlí,
však v poutech vlastní ješitnosti
jsme sevřeni jen tmou a zvůlí.

Na svěřené vinici Boží
jsme mnoho zlého zasévali
a málokomu ze svých bratří
my dobrého jsme slova dali.

Však jaká setba, taková žeň,
toť neblahý je úkaz doby,
usychá ratolest víry
jak réva bez krůpěje vody.

Přehořký kalich utrpení
se k zemi stínů tiše sklání,
v přetěžkém čase účtování
je málo lásky mezi námi.

Odhodíme svoji marnou pýchu,
rozsvítíme světlo v temnotách,
teprve potom čistá láska
překročí lidských srdcí práh.

A v živé síle vůle Páně
vejdeme v jas hvězdného klína,
následující Lásku Krista
a Slovo Krále Abd-ru-shina.

Otvírejme svoje duše

Otvírejme svoje duše,
buďme vděčni Hospodinu,
Slovo Syna Světlem Pravdy
prozářilo zemi stínů.

Láska jako rosná krůpěj
v otevřená srdce kane,
nade všechno zlato světa
září v duši Láska Páně.

Naději svou, radost, štěstí,
čerpáme z prazdroje síly,
na oltáři lidských dějin
plane čisté světlo víry.

Vodu ze studánek země
nabíráme do dlaní,
k srdci sklánějí se tiše
světlé nitky nad námi.

Dbejme Božích přikázání,
potom budem prosti vin,
osázejme květem lásky
země požehnaný klín.

Milujme se, střežme Pravdu,
nesme v duši věčný sen,
kéž je celý lidský život
čistou láskou posvěcen.

Otvírejme svoje duše,
nastává čas vzkříšení,
přišla chvíle zaslíbení,
nové příští na zemi.

Pobožnost

To slovo, vysloveno ústy člověka,
by mělo zaznít nejkrasšími tóny,
je ukryta v něm věčná Boží síla,
jež v srdci zvoní jak nebeské zvony.

Jít na pobožnost není pro člověka
jen všední procházka, jež nemá cíle,
jít na pobožnost – znamená pracovat
v nejčistší službě na velikém díle.

Na pobožnosti zanech stranou všechno,
co k těžké hmotě váže ducha tvého
a v tiché modlitbě se odevzdávej
v ochranu lásky Otce pravěčného.

A přijímej v hlubokém soustředění
živoucí krásu přesvatého hlasu
a pamatuj – že každá lidská chvíle
je mírou tvého pozemského času.

Při pobožnosti k srdci pravdivému
přitéká pramen světlých požehnání,
v modlitbě, kterou v pravdě vyslovuješ,
se ke tvé duši věčná láska sklání.

Pobožnost – kdo však mezi námi lidmi
zná procítit ji až do hlubin nitra?
Kdo nikdy Slovo Pravdy neodložil,
říkaje klidně – zítra – to až z í t r a ?

Kdo nikdy v pýše vlastní ješitnosti
nepřehlédl skutečnost pro pouhé zdání,
kdo nikdy pro lesk pomíjivé slávy
neztratil pramen požehnání?

Pobožnost – v slově zdánlivě tak prostém
uzrává sémě lidské budoucnosti,
kdo celým bytím Boha oslavuje,
nahlédá v hloubku věčné všemoudrosti.

Ten ústa zamkl na sedmero zámků
a celým srdcem nektar Pravdy saje,
ten pozvednut je z prachu všedních cest
až k zlatým branám nebeského ráje.

Ten nemodlí se nikdy mnoha slovy,
však duše mu jak pohár přetéká,
ten pochopil velikost Lásky Boží
i spravedlnost Syna Člověka.

Pamatuj, duše, že na této zemi
jsi z vůle Hospodina jenom host.
A proto navždy v pravdě svaté víry
buď tobě cílem – čistá pobožnost !!!

Květ víry

Volám Tě, Paní, ve svých snech
a v tichém díku prosím,
Tvůj obraz, Paní vznešená,
v mém lidském srdci nosím.

Má duše touží najít zář,
jež z výšin Světla plane,
však jenom slzí vlahý proud
do prachu země skane.

Nade mnou bílá oblaka,
k nimž drobné ptactvo vzlétá,
do žití věčné mozaiky
srdce svou touhu vplétá.

Ach, Paní, žena stvoření
své k Tobě spíná dlaně,
ó, kéž jsme sluncem života
zde na vinici Páně.

Dozrává víno v zahradách
a uchystány číše
a v knize žití věčná dlaň
poslední stránku píše.

Volám Tě, Paní, ve svých snech,
však ústa má jsou němá,
květ víry z lůna naděje
pozvedá lidská žena.

O jedné písni

Co lesy zpívají, když nad horami svítá,
co vyprávějí, když jde slunce spát?
Jen málokomu svoji touhu svěří,
jen tomu povědí, kdo má je vroucně rád.

Hluboké lesy, živé květy země,
jste lidské duši modlitbou i solí,
jsou vaše písně nejněžnější dlaní,
když na duši či na těle cos bolí.

Zpívejte, lesy, o stvoření Božím,
povězte lidem o svém díkůvzdání,
jen ten najde cíl, kdo se v důvěře
před tváří Boží pln pokory sklání.

Co lesy zpívají, když nad horami svítá,
kdo jednou odpoví k té věčné otázce?
Vznešená píseň k říši hvězd se vznáší.
Ach, o čem zpívají? Zpívají o lásce!

Jméno

Strunami srdce tiše zaznívá
to nejkrásnější Jméno ze všech jmen
a náhle – jak planoucí pochodeň –
jsi jeho jasem navždy prozářen.

To Jméno bylo, jest a navždy bude
pramenem síly, z něhož čerpat smíme,
až projdem branou říše radosti,
pak v dálce nebes Jeho slávu zříme.

To Jméno jako nejvlídnější dlaň
slitovným gestem duši měkce hladí,
a kdybys prošel celý světa kraj,
vznešenost Jeho nic ti nenahradí.

Jen jedno, jediné je toto Jméno,
od věků do věků jde Jeho sláva,
v hlubině stínů jasný posel míru,
jenž trpícím balsám naděje dává.

A struny srdce bez přestání zní,
by cestu Pravdy poznal lidský duch.
Posvěť se Jméno Tvé, ó, Pane.
Buď pochváleno svaté Jméno – *B ů h* .

Vzpomínka

Den zahalil se do závoje smutku,
tichounce zaznívá jen větru van,
Světlo života odchází z této země –
a každý z nás se náhle cítí sám.

Odešel Pán, nad Horou už se stmívá,
hledíme k jasným hvězdám vzdáleným
a radost z Jeho bytí mezi námi
se vzdaluje jak odvanutý dým.

Však Světlo, které v duších rozsvítil,
neztratí nikdy svoji věčnou zář
a bude svítit nám i budoucím,
až z vůle Otce naplní se čas.

Vzpomínky jako bílé korálky
navléká osud do růžence žití
a na oltáři srdce pokorného
se proměňují v nevadnoucí kvítí.

A my je plni úcty pokládáme
k drahému Jménu pravěčného Syna
a k duši pramen síly přitéká
z živého Slova Krále Abd-ru-shina.

Podzim

Šel podzim tichou krajinou,
šel, smutek v chladné dlani,
po jeho stopách vítr vál
a ocún hořel v stráni.

Šel podzim krokem váhavým
přes hnědé brázdy polí,
barevné listí po cestách,
a na srdci cos bolí.

Šel podzim, nohy znavené
si v mlžný závoj halil
a místo vína do sklenic
krev mého srdce nalil.

Maminčiny ruce

Maminčiny ruce
celují a chrání,
nekonečná láska
štítem je i zbraní.

Maminčiny ruce
zemí jsou i nebem,
v čase plném tíhy
– nadějí i chlebem.

Maminčiny ruce
– balsám lidských ran,
toužícího srdce
nejkrásnější chrám.

Píseň o lásce

Jen čistou lásku mějme v srdci svém,
k ní vracejme se každým novým dnem
a v našich stopách květy vypučí.
Vždyť láska je jak čistý řeky proud,
jenž celé světy může obejmout
v svém milosrdném, teplém náručí.

Ach, věřte, láska nejdražší jest sémě,
v ní obrozena bude celá země,
stůl života nám podá dary věčné.
Bud' požehnána vlídná hodina,
kdy sklenula se duha stříbrná
v slitovné gesto lásky nekonečné.

Zářivé ráno z hvězdné noci vstává,
rosou se třpytí květiny i tráva,
pokorné duše Pána velebí.
Srdce jak růže otvírá se jemně,
v hodině lásky spasena jest země,
Kříž Pravdy svítí v dálce na nebi.

Ach, Pane, Tvoje neproměnná sláva
nám v proudech času velkou sílu dává,
abychom došli k prahu jasných hvězd.
Tvé Slovo, Pane, je jak křišťál skvoucí,
Symbol Tvé věčné Lásky nehynoucí,
jež provází nás prachem všedních cest.

Ty Pastýřem jsi všechněch lidských duší,
kdo zákon Tvůj v svém srdci neporuší,
do země lásky zas se znovuzrodí.
Kdo vůli Tvoji svědomitě plní,
za Světlem jde, nedbaje zlého trní,
s tím požehnání po všech cestách chodí.

Kdo v čisté lásce hledal věčnou krásu,
ten našel perlu skrytou v lůně času,
k studánce víry sklenul zlatý most.
Červánky naděje vinou se jak řeka,
vzkříšená duše k trůnu Páně kleká.

Bud' Bohu chvála – dnes – až pro věčnost!

Potřebujeme víru

Potřebujeme víru,
víra je most přes řeku beznaděje
vedoucí od břehů nejistot a smutku
ke břehům zaslíbené budoucnosti,
kde víc, než všechno zlato této planety,
nám bude požehnání dobrých lidských skutků.

Potřebujeme víru,
ten jasný maják, který na moři
vzdutých vln malosti a otevřených ran
nás vede k světlým branám příštích dnů,
kdy člověk bude bratrem člověku
a láska jeho nebetyčný chrám.

Potřebujeme víru,
knihu života otevřenou,
jež vypráví o darech skrytých v duši.
Jsou slova v ní, jež nikdy nepomíjí,
obrazy, které nezahladí čas
a žádná síla světa neporuší.

Potřebujeme víru,
ten nejvzácnější světa drahokam,
jež provází nás zaslíbeným rájem.
Jsme sémě ducha na zemi širé
a z otevřených dlaní Všehomíra
zářící nektar Boží Pravdy sajem.

Potřebujeme víru,
bez víry jsme jen zrnko písku v moři,
jen větru van, jenž beze stop se ztrácí.
Nezapomínejme, že každý lidský den
je věčnou láskou navždy posvěcen
a víc se nenavrací.

Potřebujeme víru,
aby svět zkrásněl jak rozkvetlý strom,
v němž žije příslib zrajícího plodu,
bychom ve stopách našich lidských cest
vždy zanechali kousek svého srdce

pro lepší příští budoucího rodu.

Potřebujeme víru,
abychom neupadli v pokušení
a překonali protivenství mnohá.
Abychom sklonili se před Láskou,
jež od věčnosti do věčnosti bude
nejkrasším darem pravěčného Boha.

Slovo a čin

Ne ve slovech, však v činech pravda přebývá,
v činech se pravé jádro lidí ozývá,
v zrcadle činů zříme sami sebe,
tvoříme peklo si - neb jas hvězdného nebe.

Každý čin za námi jde jak nehlasný stín,
zní radost v něm, či temný ohlas vin,
co slova jsou – jen větru tichý van,
jež otáčí se do všech světa stran.

Však činy staví viditelné zdivo,
v nich nezkresleně mluví tvoje dílo,
a proto raděj šetři svými slovy
– neb víc než slovo – skutek lásky poví.

Co někdy ukrýti chce mnohomluvná věta,
čin rychle odhalí před bystrým zrakem světa,
a proto ty, jenž chceš se zprostit vin,
svá slova proměň v bohulibý čin.

Až nastane den sklizně tvého času,
nejvyšší Soudce zrna tvého klasu
položí na váhy, jež neúprosně poví,
zda skutky tvé jsou shodné s tvými slovy.

Zda nikdy ani zrnko tvého žití
pod slovy lživými se nemuselo rdít,
zda tvých lidských slov uhlazený plášť
neskrýval v sobě utajenou zášť.

Pamatuj – věčný Soudce neomylně vidí
hluboko v srdce všech pozemských lidí,
nic neznamená pouhé znění vět,
jestli tvé skutky zotročily svět.

Misky vah pozvedne jen láska čistá,
nejkrasší Poselství Ježíše Krista,
jen to, co v činu lásky dozraje,
vede tvou duši přímo do ráje.

Ne slovy – činy osej země klín,
pak požehná ti věčný Hospodin
a duch tvůj, zbaven tíhy zemské pláně,
poklekne tiše před milostí Páně.

Požehnání lásky

Kdo přijmouti chce požehnání lásky,
sám z plna srdce musí lásku dáti,
pak jako sémě vložené do země
se zrna dobra přebohatě vrátí.

Láska jsou čisté oči studánek,
jež nabízí nám pohár vody živé,
kdo pozná její nevýslovnou moc,
tajemství žití náhle poodkryje.

Vnímejme země přelíbeznou krásu
a děkujme za milost Hospodina,
že cestu k branám nebeského míru
nám otevřela Láska Jeho Syna.

Vždyť celé stvoření je řečí Boží,
jen naučit se máme rozuměti
a v běhu žití stále pamatovat,
že řečeno nám: „Buďte jako děti.“

Bez lásky jsme jen poutníci bez cíle,
jež v poušti světa trpí stálou žízní,
a kdyby člověk všechno v světě získal,
bez lásky byl by život krutou trýzní.

Je láska od věčnosti silou sil,
jež klene duhu nad prostor i čas,
ach, Pane, v Lásce Tvého Dítěte
promlouvá k duši živé Pravdy hlas.

A jako hvězda na večerním nebi
nás ozařuje dávná víra čistá
a rozsévá do nitra člověka
květ milosti Lásky Ježíše Krista.

Pravda Boží

Jen v Pravdě Tvé, vznešený Hospodine,
nachází duše pramen síly věčné,
zákony Tvoje jako řeky proud
nás vedou ke Tvé Lásce nekonečné.

Je Pravda Tvoje mezník lidských cest,
je jasnou hvězdou budoucího času,
studánkou, plnou vody života,
z níž čerpat smíme naději a krásu.

Pravda je vlídná ruka slitování,
most, který vede k rajským zahradám,
Pravda je Slovo přejasného Syna,
lidského srdce nejvzácnější chrám.

Pravda je nadevšechno zlato světa,
je cennější než člověk jenom tuší,
Pravda je slunce příštích staletí,
jehož jas probouzí lidskou duši.

Pravda je čistá Láska Ježíšova,
krev budoucnosti ze svatého Grálu,
Pravda je brána všeho života,
jíž z vůle Páně otevřel Král králů.

Pravda je neproměnná spravedlnost,
Pravda je pokladnice věčných krás,
kéž na všech cestách našich životů
nás v Slově Syna vede její hlas.

Ach, Pane, Tvoje Pravda v duši plane
jak dávných ohňů nejsvětější plamen,
ve Světle Pravdy zřím království míru,
buď požehnáno Tvoje Jméno – *a m e n* .

Nenechte vadnout kvítek v dlani

Nenechte vadnout kvítek v dlani,
dejte mu rosu stříbrnou,
jak břečťan láska rozrůstá se
a naše srdce k sobě lnou.

Nenechte smutek, aby v duši
ustlal si lože pohřební,
kéž zazní lyra hlasem touhy
a v srdci se nám rozední.

Nedovolte, by slzy stesku
nás provázely na cestách,
by duše – sotva probuzená –
bloudila smutně v nočních tmách.

Ó, dopřejte jí bílá křídla,
by opustil ji všechen strach
a byla jako hvězda jasná,
když měkce září v temnotách.

Ó, dejte srdci najít zřídlo,
jež v hloubce času pramení,
ať nese naděj oproštěnou
jak věčné lásky znamení.

Nenechte kroky, aby ztichly
na cestě plné oblázků,
by zapomněly na dar štěstí,
na krásu, radost, na lásku.

Vždyť kam se asi obrátíme,
když na rozcestí čekáme,
hladíme obzor rozsvícený
a plni touhy klekáme.

A říkáme si, lásko, hádej,
kam řeka vlny rozleje,
až na zem sluncem opuštěnou
napadnou sněžné závěje?

Jaro 1973

Už se k nám jaro blíží
tichounce, jako dech,
proud slunečního jasu
na ztichlou zemi leh.

A zahalil svým kouzlem
pole, louky i stráně,
na každý kousek země
své jemné vložil dlaně.

A hvězdy náhle jinak
svítí nám do spánku,
v průzračné modři nebes
jásá zpěv skřivánek.

Cesta, jen zpola suchá,
vine se do dáli
a za ohybem lesa
štěstí jsme potkali.

Neslo si na rameni
uzlíček plný snění,
na pokraji těch hodin
stáli jsme rozechvění.

Všude je plno jasu,
z lesů zní ptactva sbor
a v obzoru se třpytí
bělostná čapka hor.

Pod mezí, v hloubce stínu,
skrývá se ještě sníh,
a sluníčko se dívá
a tlumí tichý smích.

A v skrytu třpytných proudů
myslí si na růže,
a hle, pod mezí zbyly
už jenom kaluže.

Ach, jaro, už jsi blízko,
už cítím chvění krás,
a dívka slzy skrývá
v obloučku temných řas.

Ó, cesty, kam nás zvete
v tom čase proměny,
když hřeben větru češe
heboučké osení.

Dívám se plna touhy
na mraky sněhobílé
a říkám si, ó, Pane,
ta nejkrásnější chvíle

je chvíle probuzení
z dlouhého spánku zimy,
když slunce květy zlatí
a mizí všechny stíny.

A duše oprostěná
na prahu srdce kleká,
rozvívá náruč bílou
a čeká, čeká, čeká.

Přemýšlím často o tom, Pane

Přemýšlím často o tom, Pane,
co činí život životem
a co nás, lidi, vlastně žene
na cesty plné úskalí,
proč marně tápem v líném soumraku,
daleko od Tvé země zaslíbené.

A nevím nikdy, čím to asi je,
že ženeme se jako stádo ovcí
bezhlavě v hloubku propasti,
ač mohli bychom ve Tvém zákoně
žít v míru jen a v čisté lásce, Pane,
a v nekonečné, věčné radosti.

Proč zaměňujem lesklé pozlátko,
bledý svit lampy někde na nároží,
za poklad citu srdce vznešeného
a proudy hříchu nečistého,
vír vášní, které ubíjejí duši,
za vroucí lásku Otce nebeského.

Ptám se Tě, Pane, plna pokory,
ptám se Tě, plna velikého smutku
nad strašnou bídou pokolení svého,
které tak často Tebe, Pane, volá,
když pomoci Tvé je mu třeba,
a vzápětí hned dopouští se zlého.

Čím jsme Ti, Pane, čím Ti můžem být
my, mravenečci plní nejistot,
my, tak vzdálení vznešenému míru,
když nedovedem hlavu pozvednout
a ve svých srdcích nésti pokorně
zářící, jasnou, nesmrtelnou víru.

Když držíme se, Pane, ve hmotě
a nedovedem postřehnouti duhu,
jež sedm barev střešá do prostoru.
Když pilně čteme v knize života,
myslíce pyšně, že tím spása kyne,

a zatím rychle řítíme se dolů.

Ach, Pane, Pane, nadarmo se ptám,
když v noci vlahé vzhlížím ke hvězdám,
vždyť musím přiznat hloubku vlastních vin.

A všechno, co mě na tom světě bolí,
i ve mně našlo nástroj temnoty,
když místo slunce hledala jsem stín.

Pane můj, čas náš vchází ve svůj cíl,
před námi málo, málo zbývá chvil,
svět utápí se ve smrtelné křeči.
Má duše, lehčí nežli vločka sněhu,
cítí jen lásku, vinu svou a něhu,
když před Tvou vznešeností tiše klečí.

Vzpomínka

Ať kamkoliv zaletí moje vzpomínka,
vždy ozvěnou se vrátí slovo – maminka.

Co v srdci žilo, to se nikdy neztrácí,
jak věčná píseň zpět se ke mně navrací.

A zpívá, zpívá, duši něžně pohladí,
matčinu lásku jen málokdo nahradí.

Je nenápadná, tichá, plná naděje,
ať kamkoliv tě bouře žití zavěje.

Je stále s tebou její vlídný jas,
jejž nezastíní dálky, ani čas.

Hlas její neumlčí světa klam,
vede tě cestou víry ke hvězdám.

Pokorou srdce zjasní každý stín
a jako hvězdy září do hlubin,

tak z dálných plání nebeského klína
se v lásce vrací duše maminčina.

Stýská se mi

Stýská se mi, Ladíčku můj,
po Tvé něžné dlani,
po Tvé lásce, po Tvém srdci,
po Tvém pousmání.

Smutno je mi, hochu milý,
nitro pro Tě pláče,
ztratila se duše Tvoje
v nedozírné dálce.

Mluvím k Tobě bez ustání,
nevím, zda mě slyšíš,
zda má slova znají vzlétnout
ku nebeské výši.

Miláčku můj, radosti má,
osude můj krásný,
v zahradě Božího ráje
sejdeme se šťastni.

Zahledím se v oči Tvoje
modré jako nebe,
budem s láskou pracovati
navždy vedle sebe.

Pro milou

Jen postůj – milá – chvíličku
v odlesku noci bílé,
když měsíc, stříbrem oděný,
naladí struny snivé.

Jen postůj – milá – v souzvuku
té noci, plné jasu,
má láska nemá hranice
a nezná pouta času.

Jen postůj – milá – na nebi
se hvězdné světy točí.
Sklopené řasy ukryly
dvě hvězdy dívčích očí.

Jen postůj – milá – v důvěře
dětského pousmání,
když moje srdce zjitřené
se k tvému tiše sklání.

Jen postůj – milá – život náš
je okamžikem pouze,
víš, co se duše napláče,
když druhou hledá v touze?

Jen postůj, noci ubývá,
nenajdem prchlou krásu,
až do závratných vzpomínek
zastudí kapky času.

Jen tiše postůj a poslouchej,
čím zvoní touha bílá.
Do chrámu srdce pro věčnost
skrývám tvůj obraz – milá.

Mamince

Nezměrné prostory vesmíru,
jsme vámi okouzleni,
pod tichou klenbou nebes
stojíme často němí.

V přetichém zamyšlení
hledáme odpovědi,
co ale hvězdy jasné
o lidském srdci vědí?

Necht' doznívají v duši
sny dětských obrázků,
když řekneme slovo – matka,
myslíme na lásku.

Den po dni tiše hledám
nejdražší vzpomínky,
ty nejkrásnější dřímou
na srdci maminky.

Maminka

Maminko milá, nebylo
na světě tolik krásy,
jež překryla by vzpomínku
na Tvoje bílé vlasy.

Maminko milá, ani dnes
neznám jasnější světlo
než to, jež v hloubce očí Tvých
nejčistší láskou kvetlo.

Maminko milá, krásší jsi
než svit jarního rána,
věř, na tom světě nejdražší
jest sladké slůvko – máma.

Podzimní píseň

Podzimní píseň zvoní po stráni,
polaská, zmizí, hned se zrodí jiná,
jak muška polapená do sítě,
jak na ubruse třpytná kapka vína.

Polaská, zmizí, věčný koloběh –
a stříbro smíchu mezi prsty stéká,
na flétnu hrají v strunách větrných
citlivé prsty babího léta.

Závoje mlh se k řekám nakloní
a zastřou obraz stromů nad hladinou,
pak všechny naše naděje a sny,
zajaty smutkem, do bezedna plynou.

Dlaň rozvívá a zavírá se v touze,
polibek klamný falešného hráče,
dozněly tiché struny vzpomínek,
spadané listí tlumí příval pláče.

Zní zmarem struna steskem laděná,
ač vzpírá se a vzdorně honosí,
nic nezbývá, když odvanut je sen
a podzim šumí deštěm v rákosí.

Čas, věčný poutník našich lidských cest,
po kapkách střásá rosu z dětských snů,
a náhle staneš srdcem zmateným
v podzimním slunci křišťálových dnů.

Pak poznáš pravdu věčných tajemství,
bez konce dávat, bez konce se vracet.

Až nad hranice lidských možností
milovat – vzývat – nalézat i ztrácet.

Vzpomínka

Bud'te tu sbohem, až se domů vrátím,
tu vzácnou chvíli překryje zas nová,
jen v duši bude tiše doznívat
ozvěna sladká živoucího Slova.

Co říci mám, když slova jsou jak ptáci,
jak na nebesích krajky oblaků,
a nezachytnem jejich čistou krásu,
když stanem náhle vprostřed zázraků.

Můj Pane, jsem jen poutník osamělý
a málokdy jsem blízko krásy stála,
ač touha vlídně kynula mi – jdi,
já chvěla se a trochu jsem se bála.

A prosila Tě, nenech, Pane, doznít
ten hlas, jenž hoří ohněm červánků,
ať zní mi tónem čisté radosti
a něžně zkolébá mě do spánku.

Bud'te tu sbohem, všechno má svůj konec,
ozvěna času v nenávratno mizí,
na sedm zámků v srdci zavírám
vzpomínku třpytnou jako lidské slzy.

Už na dosah je bílé kouzlo Vánoc,
my ale dávno, dávno nejsme malí,
a přece, Pane, s duší otevřenou
vnímáme příběh o vznešeném Králi.

Můj Pane, krása přece neumírá,
svět pomíjivý vnímám jenom zpola,
nebeská mana padla do srdce
z vlídného hlasu Tvého apoštola.

Pamatuj

Pamatuj, jen větru vánek
jsou zbytečná slova,
z marných řečí nezrodí se
nikdy říše nová.

Zasad' slova v brázdu země,
nevzrostou z nich klasy,
však semínka činů dobra
rozkvetou do krásy.

Nemluv jenom, abys mluvil,
skutky v tichu zrají,
s pokorou přijímej v díku
věčné Boží dary.

Rozhlédni se, srdcem poznáš
čím tvá země dýchá,
že nad všechna lidská slova
je tajemství ticha.

Hluk, aniž bys o tom věděl,
zaplétá tě v síť,
ale v hloubce nitra najdeš
věci druhým skryté.

V hvězdné noci v lidské duši
znějí tiché hlasy,
vítr jemně rozechvívá
zpěvnou strunu krásy.

V přírodě je věčná síla
blízko, blízko tebe,
píseň rozevlátých stromů
vede k výši nebes.

Bud' pramenem živé vody,
k níž se poutník sklání,
prostý, jak duhový střípek
v drobné dětské dlani.

Beze slov, jen tiše dávej
jak i tobě dáno,
potom všechno tvé konání
bude požehnáno.

Šťastná závrat'

Kdo milence zná, kdo jen poví,
jak sen se v jejích duši spřádá,
a struna tichá v srdci náhle zazní
a lásku do osudu vkládá.

Kdo milence zná, kdo jen poví,
všechny ty chvíle plné zvláštních vůní,
tak nehmotné a průzračné, jak závoj,
a tiché, jak hloubka říčních tůní.

Kdo milence zná, kdo jen poví,
ten ruky stisk, to rozechvění,
to pohlazení – hebčí nad samet –
opřádá snem, a přec to není snění.

Kdo milence zná, kdo jen poví,
co šeptají si, objati svým snem,
co věčného to září nad nimi,
že dražší jsou si každým novým dnem.

Kdo milence zná, kdo jen poví,
čí sudbou tajemnou tě potká někdo druhý,
ze srdcí dvou pak touha překlene
stříbrný most své nadoblačné duhy.

Kdo milence zná, kdo jen poví,
k té kráse každý zpět se navrátí,
lásky je kouzlo čistší nad křišťál
a podobá se šťastné závratí.

Podzim

Stesk zachvívá se po alejích,
vítejte, tiché hodiny,
na nebe, plné hvězdných očí,
vyplouvá měsíc stříbrný.

Listy jsou plny barev skvoucích,
vítr je strásá do cesty,
dny, rukou smutku znamenané,
jsou loučící se nevěsty.

Ještě nám vposled zamávají
smíchem před cestou svatební,
než obléknou na třpytné roucho
šedivý závoj všedních dní.

Zvoní to, zvoní, podzim čeká,
co zima srdci přichystá,
vykvete radost pod závějí,
či plakat bude nevěsta?

Nevíme, ale chceme věřit,
že smutek jednou odvane
a smích, jímž nevěsta se loučí,
nám dlouho na rtech zůstane.

Rodnému kraji Bohunky Cíchové

Ó, kraji líbezný a plný poezie,
kde v každém místě čistý půvab žije,
kde rosu pije rodná matka země
a věrně chrání Pravdy světlé sémě,
kde slunce zlatí provoněné stráně,
člověk svůj osud vkládá v Boží dlaně,
kde v dálce zvedají se štíty hor
a měsíc tiše stoupá nad obzor,
kde plny kamení jsou stuhly cest
a vlídně září jasná světla hvězd,
kde lesy vyprávějí dávné báje
a věnčí něžně vlídný obraz kraje,
chaloupky bílé ve stráni v dál svítí,
v drobounkých oknech voní pestré kvítí,
kde měkce spočineš na srdci maminčině,
kde stříbro luny jiskří po hladině,
ach, krásu, obrazem jsi mého kraje,
z daleka slyším sladkou hudbu ráje,
má duše pije nektar z žití číše,
na vrchol touhy vystupuje tiše,
snoubí se s přejasnými hvězdami
a prosí – Pane, Který sídlíš nad námi,
dej poznati mi lásky věčný plamen,
požehnej zemi mou i mému lidu – *a m e n .*

Vánoční rozjímání

I.

Ve sněhu jen dětské stopy,
do daleka zvony znějí,
tóny běží po krajině,
pak umlknou nad závějí.

Děti ručky schovávají
do záhybů kožíšku,
v sevřených pěstičkách nesou
hrst vánočních oříšků.

Nad Betlémem Hvězda plane,
zní zpěv od nebeských bran,
sláva Bohu na výsostech,
narodil se Kristus Pán.

On je Dítě věčné Lásky,
naděje i vykoupení,
ve tmách lidské beznaděje
rozsvěcuje světlo denní.

Maria se něžně sklání,
tvář dítěte hladí jemně,
ke kolébce dary nesou
tři králové z dálné země.

Pastýři a prostí lidé
sbíhají se z daleka,
u kolébky Jezulátka
každý šťastně pokleká.

Kde zůstaly dětské stopy?
Ručky s hrstí oříšků?
Nezbloudily na své cestě
k přemilému Ježíšku?

Nezbloudily! Záře Hvězdy
dovedla je do cíle.
Náhle děti uviděly
Jezulátko spanilé.

Usmály se, ke kolébce
skutálel se oříšek.
Zajásala dětská srdce,
žije, žije Ježíšek!

Na stříbrnou závěj sněhu
tiše padá hvězdný třpyt,
Ježíšku, od Tvoji slávy
těžko dětem odejít.

Bud'me všichni jak ty děti,
jděme v díku prachem cest.
Klíč k věčnému vykoupení
v našem vlastním srdci jest.

Vánoční rozjímání

II.

Chci se jen tiše zeptat: proč jen, proč,
však povězte mi: koho jenom, koho,
kolem nás navršeny hory bolesti,
žalosti, ran a smutku je tak mnoho.

A slunce svítí, květy sladce voní
a do snů tiše zpívají nám stromy,
však mnozí lidé v neskonale hrůze
své děti hledají pod zbořenými domy.

A řeky bez zastávky plynou v dál
a vlny lehce ve větru se točí,
však člověk nevnímá kořeny zla,
před krutou pravdou zavírá své oči.

Denně se modlíme, denně prosíme Pána,
k nebesům zaznívá: ó, chraň nás, Pane, chraň,
však beze studu proti spolubližním
zvedáme klidně smrtonosnou zbraň.

Nastal čas Vánoc, čas hořících svící,
v kolébku země září hvězdný třpyt,
dejme svým bližním poznat všemoc lásky,
nechme promluvit vřelý lidský cit.

Pak zachytíme čistý pramen Světla,
krůpěje rosy skanou do dlaní,
pro živý odkaz Lásky Syna Světla
člověk k člověku srdce přikloní.

Pak poklekneme pod zjasnělým nebem,
obejmeme srdcem zemi sterých krás
a v požehnané brázdě slitování
zrníčko lásky vydá věčný klas.

Pak nebudem už volat svoje – proč?
Pominou bědy, neštěstí a žal.
Ve Jménu pravěčného Boha Otce
zem míru požehná Král Parsifal.

Nastane vytoužený zlatý věk,
v němž pravá láska žal a bolest snímá,
a v každém lidském srdci pro věčnost
žít bude svaté Jméno Hospodina.

Ach, Pane, prsten věčné Lásky

Ach, Pane, prsten věčné lásky
dnes obepíná duši mou
a čisté Světlo Pravdy Boží
mi tiše svítí noční tmou.

V mém srdci něžně rozkvétají
zářící květy naděje,
jež Slovem Syna změnily se
v živoucí, rosné krůpěje.

Ach, Pane, spravedlnost Tvoje
je jako struna věčně znící,
jak vzácný plod, jak květ naděje,
jak rozžehnuté světlo svící.

Na svatém Slově Tvého Syna
se otvírají hvězdné brány
a já Tě prosím – Hospodine –
v hodině úzkosti buď s námi.

Kéž každé naše lidské slovo
nás tiše vede k Tobě blíže
a na rozcestích rozsvěcuje
nám Světlo přesvatého Kříže.

Pane – před slávou Jména Tvého
v dým promění se sláva světských králů.
Buď požehnána tichá hodina,
v níž promluvil k nám Král svatého Grálu.

Píseň o růžích

V zahradách světa růže uvadají
tak – jedna za druhou
a pomoci jim není.
V temnotě noci květy spočinou
a nikdy více nenajdou
už jasné světlo denní.

Lehoučký dotek vůně kolem zbyl,
nedoznělý tón smutku,
jež ztrácí se a mizí.
A na paletě času neklidného,
jak něžné perly vzpomínek,
se zatřpytily slzy.

Nech jejich tichý, vlídný proud
na zvadlém květu spočinout –
i růže je jen host.
Čas nitě stesku odvíjí
a všechno v světě pomíjí.
Jen láska – pro věčnost.

OBSAH:

30. květen 1990.....	4
Tam v dálku, k výši jasných nebes.....	6
Díkůvzdání ke dni svaté Holubice.....	8
Čas sklizně	9
O lásce.....	12
Když láska je tvým průvodcem.....	13
Království Boží	14
Kdyby	15
Zpěv naděje	16
Význam pohádek.....	17
Cesta Pravdy.....	18
Čistá Lilie.....	20
Hlas.....	21
Hledejte a naleznete!.....	23
Dar života.....	24
Cesta Světla.....	26
Jak málo těch, kdo v srdci nesou Boha	27
Kde jenom, Bože, najít cestu tam	28
Láska	29
Úvaha.....	30
Láska Páně.....	31
Milost poznání.....	32
Když.....	33
Napomenutí.....	34
Otvírejte svoje duše.....	35
Pobožnost.....	36
Květ víry.....	38
O jedné písni.....	39
Jméno.....	40
Vzpomínka.....	41
Podzim.....	42
Maminčiny ruce.....	43

Píseň o lásce.....	44
Potřebujeme víru.....	46
Slovo a čin.....	48
Požehnání lásky.....	50
Pravda Boží	51
Nenechte vadnout kvítek v dlani	52
Jaro 1973.....	53
Přemýšlím často o tom, Pane.....	55
Vzpomínka.....	57
Stýská se mi	58
Pro milou.....	59
Mamince.....	60
Maminka.....	61
Podzimní píseň.....	62
Vzpomínka	63
Pamatuj.....	64
Šťastná závrať.....	66
Podzim.....	67
Rodnému kraji Bohunky Cíchové	68
Vánoční rozjímání I.....	69
Vánoční rozjímání II.....	71
Ach, Pane, prsten věčné Lásky.....	73
Píseň o růžích.....	74

X X X X X